Вдарили сурми в маєво листя зеленого,
Крила наметів лячно залопотіли,
Зорі летіли в очі молодо і черлено,
І сон оксамитив непрочумане тіло.

Багнетами хряснули карабіни холодні,
Сіялась ніч крізь рожеве решето.
Смачно кричали сколошкані взводні,
І шикувались солдати нарешті.

Ковтали останні сонливі шепоти,
Сопіли друзям у теплі потилиці.
В уяві блукали несмілі прожекти,
У що ця тривога нежданa виллється.

Ріжучи мрево тугою статурою,
Місячи порох чобітьми яловими,
Незугарною рухливою скульптурою
Виріс він перед рядами ямбовими.

Одноокий, на цибатих кривих ногах,
Ведучи на прив'язі штабну свиту,
Він темряву бив під лопатку і в пах
Хохлацькою скоромовкою басовитою.

Полковник старів на наших очах
І, втямивши це, холов до образи.
МАВ1[1] його пружно і тепло гарчав —
Вітер під пахвами в нього лазив.

Слова конали в терпкій живиці,
Слова навзаводи йшли в заміс,
Слова наливали тіло по вінця
Зеленим маревом пісні про міст.

Різкий ацетон ковтала імла,
Гойдалися блоки на спарених шинах,
Кавалькада металу гуркіт тягла,
Небо вигойдувала на пружинах.

Хитаючи прутом пругкої антени,
МАВ зеленавий між ЗІЛами нишпорив,
І рятували дивацькі крени
Його шофера, грузина вишколеного.

І вже начштабу летів туди,
Де ляже моста зелена соната,
І віявсь за МАВом блакитний дим,
І біг наказів полковничих натовп.

В апарелях піщаних хрустіла лоза,
Над урвищем різко хрипіли гальма,
Полковник кричав захрипло: "Назад,
Назад, такувашумать, негайної"

І, як тасує карти картяр,
Збивав він машини в строгі колони,
А потім палив: цигарковий жар
Не встигав йому сипати дим солоний.

Блоки летіли, збиваючи білу грозу.
Прогони гули,
катери сновигали чвалом,
І мошкара надибала сизу брудну лозу,
І на бровах мостилася
викличне і зухвало.

Зводилось сонце. Обсіла його мошкара.
Воно червоніло —

покусане, зле і безруке.
І вже вигулювало кругле, як сонце,
"ура".
І чувся з-за лісу
продимлених танків грюкіт.

Зірвалися з прив'язі ситі тугі БМК2[2],
Входили в лінію вже налаштовані ланки,
І вктягся міст на понтонах,
як на биках,
І гарячково побігли
хапливі тони морзянки.

Та вибухло серце,
як спалах вогню вночі,
Взялись дніпровські очі
димчатим сизим оловом.
Міст прогинався од рику
дублених тягачів,
І лікар наш полковий
тужно схопився за голову.

1[1] МАВ — малий плаваючий автомобіль.
2[2] БМК — марка катера.